

Als leven verandering is en verandering leven, dan bruist het van leven in de kring der historici aan de Groninger Universiteit. Het is àl verandering wat daar te aanschouwen valt. De hoogleraren en hun medewerkers zijn voortdurend in de weer om te trachten de inrichting van de studie zo doeltreffend mogelijk te maken. De studenten, die dit streven met belangstelling volgen en met gewaardeerde adviezen steunen, hebben nieuwe organisatievormen gevonden - naast "Ubbo Emmius" treedt nu de Studiecommissie Geschiedenis op - en bezinnen zich op nieuwe activiteiten. De oude bekrompen behuizing van docenten en studenten beide, localiteiten waaraan de naam "Instituut" slechts in overdrachtelijke zin meer kon worden gegeven, is eindelijk verlaten. Een eigen gebouw is nu betrokken, een waarachtig "Instituut voor Geschiedenis", waarin het goed werken zal zijn. Uiterlijk is dit overdadig betimmerde bouwwerk geen schoonheid, maar van binnen beantwoordt het ten volle aan onze wensen van het ogenblik. Tè ruim evenwel is het reeds nu niet: de toeneming, èn van de werkcolleges met kleine groepen, èn van het aantal studenten in totaal, vergt véél, en steeds meer, plaats. Want het studentental groeit, tegen de verdrukking in. Het bedraagt thans meer dan 200 (de geografen, neerlandici en andere bijvakstudenten nog buiten beschouwing gelaten): het tienvoud, schat ik, van het getal waarmee moest worden gerekend toen ik in Groningen kwam, een twintig jaar geleden. Voor een groot deel, maar lang niet uitsluitend, is deze groei toe te schrijven aan de geslaagde proefneming met een nieuw soort M.O.-studie aan deze Universiteit (wanhoopsdaad, zei indertijd een Leids Rector Magnificus, van een uitstervende Faculteit, om toch maar enige klandizie te krijgen). De toenadering van deze strakkere vorm van studie tot de traditionele, en vice versa, gaat onophoudelijk voort, terwijl de integratie van de M.O.-studenten in de academische samenleving volledig is.

Bij studenten van beiderlei varieteit is nu het plan opgekomen een eigen tijdschrift te lanceren, voorlopig in eenvoudige uitvoering, een blad dat voornamelijk bedoeld is "als een bijdrage tot communicatie tussen het wetenschappelijke corps en de studenten", maar waarmee men verder een ruimere kring van historici en in Geschiedenis belangstellenden hoopt te bereiken, in de eerste plaats oud-alumni van de Groninger Universiteit, en voorts dezulken die in de Noordelijke provinciën woonachtig en werkzaam zijn. Dit zou betekenen: enige honderden lezers. Er zijn heel wat historische periodieken, ook

buiten ons beperkte taalgebied, die het met nauwelijks grotere oplagen moeten stellen. Niettemin, het blijft een stoutmoedig plan. De redactie heeft wijselijk besloten het tijdschrift weliswaar ten minste vijfmaal per jaar, maar op ongeregelde tijden te laten verschijnen, hetgeen de mogelijkheid biedt het eventueel ook zonder te veel gerucht te laten afsterven. Laten wij, Groninger historici, het niet daartoe laten komen! De opzet is misschien ambitieus, maar zeker sympathiek. Een dergelijke publicatie, mits goed geleid en op behoorlijk peil, zou binnen en buiten onze Universiteit een uitermate nuttige functie kunnen vervullen. Of het experiment slagen zal, hangt in de eerste plaats af van de blijvende animo bij de initiatiefnemers en de overige studenten. Het hangt óók af van de medewerking van ons, docenten van iedere schakering. Wij hebben deze medewerking reeds mondeling toegezegd, en ik herhaal die toezegging hier openlijk. Uit ons aller naam wens ik Groniek van harte een langdurig en vruchtbaar bestaan toe.

A.G. Jongkees.